

mert például nagyobb színházi eseménynél a másnapi referációjában quasi fel is vannak sorolva névszerint, hogy az ismertebb látogatók kik voltak.

Prepelitzay Sámuel, ügyvéd, sz. 1790-ben. Előbb Pesten nevelő és a nemzeti színészet buzgó pártolója és ügyének terjesztője volt. Egy időben Dérynével bensőbb viszonyt folytatott. Később Aradra költözött, hol 1859. szept. 22-én meghalt, 69. évében. Munkája: »Nemzeti intézet.« Egy magyar színjátszó társaság előadásairól, Pesten. 1822. Értékes cikke van a »Tudományos Gyűjtemény« 1821. XII. kötet 71. oldalán: »A' Játékszínről, egy szó annak idejében« c. alatt és u. o. »Székes Fehér Vármegye Hazafiságának szép emléke« címen 1822. IX. kötet, 121. oldalon, valamint a XI. kötet 36. oldalán is: »Figyelmeztetés Magyar Nemzeti Játékszínünkre« címen.

Prielle (priel) Kornélia, a Nemzeti Színháznak első örökös tagja, 1826. jún. 1-én, pünkösdvasárnapján született, Máramarosszigeten. Anyja a francia emigráncsaládból származó Székely Eleonóra volt. A keresztségben Antonia nevet nyert s ezt a családban cserélték fel még kisgyermek korában a Kornélia névvel. A színészhöz kedvet szülővárosa úri műkedvelőinek előadásain kapott, tizenöt éves korában pedig már fel is lépett Szatmáron, Tóth István társulatánál, 1841. jún. 10-én, Hell »Két gályarab« c. romantikus drámájában, egy tizenegy éves fiú szerepében. Tóth társulata három hónap múlva megbukott, ekkor atyja a családjukkal rokonságban álló Kilényi Dávid társulatához vitte, mely leginkább Erdélyben működött (Marosvásárhely, Csernáton, Kézdivásárhely, Sepsiszentgyörgy, Nagyenyed stb.). Marosvásárhelyt ismerkedett meg Dérynével, ki nagy szeretettel foglalkozott vele, buzgón oktattatta s kitől saját megemlékezése szerint is sokat tanult. Erdélyben találkozott Kántornéval is, ki nemkülönben figyelmére és barátságára méltatta. Erdélyben hívta meg a Nemzeti Színházhoz Szigligeti Ede is, kinek »Zsidó« c. népszínművében 1844. őszén Nagyszében nagy sikerrel játszotta Lizi szerepét. Ebben a szerepben mutatkozott be azután

a budapesti Nemzeti Színházban is, 1844. dec. 17-én. Fellépését igen kedvezően fogadták, a »Honderű« bírálója nem késett rámutatni, hogy: »Benne ritka színészi tehetség rejlik, mely évek folytán a művészi tökély nem mindennapi fokára fejlődhetik.« De 1845. végén újra vidékre ment s a szabadságharcig Nagyváradon, Kecskeméten, Kolozsvárt és főleg Debrecenben játszott. 1846. őszén itt esett meg rövid és romantikus ismeretsége Petőfivel, melynek majdnem házasság lett a vége. Petőfi a pár napos epizód után visszapártolt Szendrey Júliához, Kornélia pedig a következő évben nőül ment egy nagytehetségű kezdő pályatársához, Szerdahelyi Kálmánhoz, a jónevű és sokoldalú Szerdahelyi József fiához. Mikor az ifjú férj a következő évben honvédek állt, házasságukat felbontották. 1849-ben Hidassy Elek földbirtokos huszárkapitány felesége lett s egy időre szakított a színpaddal. De tartós ez a házasság sem volt. Hidassy 1851-ben felcsapott színésznek, majd színgazgatónak is, nemsokára elváltak. P. visszatért a színpadra s 1857-ig a vidéken működött. Ez évi okt. 7-én gróf Ráday intendáns meghívására ismét vendégszerepelt a Nemzeti Színházban, a Dumas »La dame aux Camélias« c. regényéből; Buljovszky Lilla által dramatizált »Gauthier Margit« című dráma címszerepében. Buljovszkyné leghíresebb szerepében valóságos irodalmi és kritikai harcot kavart fel. Vajda János élesen megtámadta játékstílusát, melynek pedig utóbb maga is lelkes méltánylójává lett. Greguss Agost meg Szigligeti Ede viszont egész tekintélyükkel mellé álltak, úgyszintén Salamon Ferenc is, ki pár nappal utóbb a »Cigány« Rózsijában látta, miben szerinte »a legszigorúbb bírót is kielégíthet.« »Ő a természetből nemcsak sok művészi kész adománnyal van megáldva, hanem ami több külső és belső tehetségei szép összhangban állanak. Játéka főérdeme az összhangzás, az egység. Nem magas, de igazi csinos és szép arányú külseje, szelíd, nemes és fogékony arca, nem erős, de igen kellemes csengő hangja, kerek művészi egészlet tesznek, melyen a mesterkélés mit sem font.« A vendég távozását sajnálattal látja Salamon és ismétli azt az óhaját, hogy »ezen a maga nemében jeles és oly sok